

Leerrede over 1 Petrus 5: 1-3, uitgesproken door ds. J.H. Bogaard, evangeliedienaar te Sliedrecht.

Lezen - 1 Petrus 5

Zingen - Ps. 84: 5

Voorrede.

De dichter van de psalm, waarvan wij een lied zongen, is ons onbekend. Misschien is het David geweest, misschien ook een ander, in ieder geval iemand, die door de Heiligen Geest gesproken heeft. Ons psalmvers vangt aan:

O God, die ons ten schilde zijt,
En ons voor alle ramp bevrijdt,
Aanschouw toch Uw gezalfde Koning.

De inhoud van deze laatste regel wijst ons heen naar Jezus, naar de van eeuwigheid gezalfde Koning.

Alle ambten die op aarde zijn vloeien uit Hem. Zo niet, dan heeft een mens het zelf genomen, en is het niet een ambt van God. Ook het ambt van herder en leraar vloeit uit het Opper-Herderambt van Christus Jezus.

In deze psalm spreekt een pelgrim, die in de strijd verweer zoekt in het gebed. Hij kan zelf het hoofd niet overeind houden, niet uit de gebreken opheffen. In lijden en in kruis is hij. Hij wordt in kruis geoefend en door lijden geheiligd. En onder dat alles zegt hij niet: "Och Heere, wat een kruis, moeite, smart en tranen. Wat is er al geschreid, gekermd, geklaagd; is het nog niet genoeg?" Neen, onder dat alles heeft hij zich moeten vernederen, gelijk het ware werk des Geestes meebrengt.

De ware genade brengt mee, dat wij ons onwaardig en gering, van alles ontbloot zien. Dan komt het voor de dag waartoe God al dat lijden over hen brengt. Daartoe, dat zij zuiver in het geloof zouden zijn en Jezus als Koning vereren.

Als de psalmist een mens geweest is, die het wezen des geloofs deelachtig was, zouden wij van hem kunnen zeggen: "Hier is een schaap, dat blaait om een plaatsje in de stal". Daaronder verliest hij al zijn capaciteiten en waarde. Hij klaagt niet over het kruis, de roede, maar hij klaagt zijn nood in de onwaarde, welke hem een mens maakt, aan wie alles ontbreekt.

Een mens, wiens eigen geest werkt, die telt alle zegeningen op, die hij ontvangen heeft en is daarmee tevreden. Overkomt zo iemand kruis en lijden, dan moet ieder medelijden met hem hebben. Maar de dichter was een begenadigd mens. Banden, kruis, tegenspoed, moeite en verdrukking werkten vernedering in hem.

Hier is een zondaar die om prijs strijdt, die zijns vaders huis vergeet en de hele boel laat varen. Hij strekt zich uit naar Jezus. Als die Koning hem maar gedacht dan was het lek boven water.

Als zodanig is het een lied, dat tot zelfonderzoek aanzet. Zover gij de genade in Christus mist, kijkt dan eens na of gij in deze nog enige gemeenschap met de dichter vinden kunt. Zoekt dat tussen God en uw ziel uit, want daarom zeg ik het. Ik brand soms van ijver om u zo te bepraten, dat gij Christus in het schip neemt, want wat is een mens buiten Christus, bij alles wat hij heeft? Lijkt gij op dezen bijbelheilige?

De dichter klaagt niet over zijn moeite en kommer. Hij voelt zich een onwaardige en naakte, die geen bestaan heeft voor God. Daarom slaat hij zijn ogen op tot Jezus.

Hier spreekt het ware geloof, want hij gelooft dat Christus niet alleen gekruisigd is, maar ook gekroond. Geloofd gij dat ook? Als dat niet zo is, dan kan ik niet denken dat gij Hem boven alles liefhebt en Hem waarachtig eert. Er is misschien wel eens wat bij u, maar het is het rechte niet. Want er alles voor over hebben, dus alles verlaten, dat hoor ik uit u niet. Wij zijn soms veel flinker om door de tijd te komen, dan aan onze eeuwige belangen te denken. Deze laatste gaan echter voor. De ziel is meerder dan het lichaam.

Om ons te dwingen onze eeuwige belangen te bedenken gebruikt God het verderf van onze staat, opdat onze hoogmoed gefnuikt wordt. Gebeurt dit, dan schieten wij er naakt en ontbloot over. Dat kan ook niet anders. We gaan inzien dat we een hoogmoedig en afgodisch hart hebben. Zó God behagen kunnen we niet. Dus als wij die hoogmoed niet afleggen, blijven we zoals wij zijn, buiten Christus. Christus behoort echter bij ons de eerste plaats in te nemen. Ik bedoel niet in de mond, maar in het hart. Die is het waarachtige en eeuwige leven en heeft alles overwonnen. Zijn armen liggen onder de hel en alle ellenden heen. Hij is verhoogd als die gezalfde Koning.

Als we de psalmdichter dus in het wezen des geloofs schatten, kunnen we van hem, zeggen, hij is een mens die op Christus het oog heeft en die om dé hele wereld niet geeft. Hij bekent: "Ik ben wel een wanschapen mens, maar aanschouw, O God, toch Uw gezalfden Koning. Laat Hem verheerlijkt worden, want Hij kan aan een wanschapen mens, een verloren zondaar, eer behalen". Ja inderdaad eer behalen.

Om een beeld te gebruiken. Als er twee compagnons zijn met een gelijk bezit, dan heeft de één de ander nergens op aan te kijken. Of als in een huwelijk man en vrouw evenveel meebrengen, dan kunnen ze elkaar niets verwijten. Maar in Gods koninkrijk komt alles van één kant. Dan geldt niets dan de eer en heerlijkheid van Christus. Zijn verdienste is de grond, waarop God genade kan verlenen. Daarom worden wij begenadigd in de Geliefde, die als zodanig de eerste plaats in ons hart toekomt.

Dat gaat soms wel vreemd met zulke mensen, want soms hebben zij niets dan hun eeuwige rampzaligheid voor ogen. Doch dat is maar om die Koning zo hoog mogelijk in hun achting te doen rijzen, die steeds staat te wenken: "Laat los, en gij zult losgelaten worden. Zoekt het eens buiten uzelf. Treedt eens buiten de legerplaats. Komt eens bij Mij, valt eens in Mijn handen".

Veronderstellen wij de psalmist in het welwezen des geloofs, wat ik gaarne doe, dan vinden wij hier het nut en de vrucht van verdrukking, kruis en roede beschreven. Die maken de mens zo, dat er niets voor hem schijnt over te schieten dan verderf en ondergang, opdat God Zijn Zoon in hem verheerlijken kan. Een gevolg hiervan is, dat zij, na genade en verlossing verkregen te hebben, één dag in de voorhoven des Heeren verkiezen boven duizend elders. Liever een dorpelwachter in het huis Gods dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid. Dat betekent, zo ver boven al het geschapene te staan, dat de genade Gods boven alles gaat.

Als ik duizend monden had, kon ik er nog geen miljoenste deeltje van uitdrukken, zozeer prijzenswaardig is Jehova in Zijn werken. Daar gaf men graag, als zij bestonden, tienduizend werelden voor. De gunst, vriendschap en gemeenschap met God door Christus is meer waard dan die alle. Hoe groot - wordt daarin geboren - is het goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen. Dat alles ligt opgesloten in de eenzijdige verering en verheerlijking van de Zoon Gods.

Een ieder behoort daarom te weten, dat, als Hij de eerste plaats niet krijgt, het er slecht met ons afloopt. God is buiten Zijn Zoon een verterend vuur, waarbij niemand wonen kan. Wie zal er bestaan voor de Heere, wie zal er bestaan voor zo'n Koning? Het moet er slecht aflopen met ons, wanneer wij de aanbidding der genade, zoals die in Christus tot ons komt, weigeren. Ons hart zou dan te hoog wezen en onze gestalte te groot om door de enge poort in te gaan. Wij zouden struikelen en vallen. Dat ons de genade en Geest Gods dat in ernst doe bedenken en zoeken in dit heden der genade.

Het woord, waartoe ik uw aandacht vraag, vindt u in: het straks voorgelezen vijfde hoofdstuk uit Petrus eerste brief, de eerste drie verzen:

- 1 De ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik, die een medeouderling, en getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden:*
- 2 Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed;*
- 3 Noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren, maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde.*

Leerrede.

Petrus spreekt hier van ouderlingen en noemt zichzelf een medeouderling van Christus.

Christus heeft op de aarde een kudde en stelt over die kudde mensen, die hun ambt ontvangen van Hem. Wij zien dus, dat Christus niet alleen zondaren zalig maakt, maar nog meer doet, dat Hij hen bewaart en verzorgt. Jezus laat Zijn kudde dus niet aan haar lot over, maar bewijst dat Hij de grote, wakende en zorgende Herder is. Dit geeft Hem dus nog een kroon er bij.

Als wij binnen de enge wanden van ons eigen vertrek zitten en wij zeggen: "Ik weet niet of ik zalig zal worden", wat is er dan in ons van de grootheid van Christus? Heel weinig. Maar als de nood groot wordt en wij moeten gaan zeggen: "Nu zou het alleen door Hem nog kunnen", dan rijst Hij reeds. En als Hij ons dan zaligt, rijst Hij nog hoger, want dan wordt het: "Hij heeft gedacht aan Zijn genade". Maar nu is er hier nog, boven dat alles, sprake van Zijn zorgen over ons.

Petrus is door Jezus geknecht om Zijn gemeente tot een voorganger te zijn, geheel en al Christus dienstbaar. Hij geeft de gemeente dus niet alleen zichzelf, maar ook nog een Petrus.

Denkt eens aan het woord van Jezus, toen Hij na Zijn opstanding in de morgen met hen gegeten had. "Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, toen gij jonger waart, gorddet gij uzelf, en wandeldet alwaar gij wildet; maar wanneer gij zult oud geworden zijn, zo zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u gorden en brengen, waar gij niet wilt". Deze woorden heeft Petrus steeds voor ogen gehad.

Petrus was ook een mens met een gevallen natuur gelijk ieder. Hij is alleen door de genade Christi zalig geworden. Nog de laatste nacht heeft hij Hem tot drie maal verloochend en mitsdien zijn zaligheid verloochend en ontkend.

Dus die man wil niet sterven, en zeker niet voor een ander, en daarom de woorden: Toen gij jonger waart gorddet gij uzelf en wandeldet alwaar gij wilde". Maar later zou dat veranderen want: "Maar wanneer gij zult oud geworden zijn; zo zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u gorden, en brengen waar gij niet wilt". Christus wil zich in hem verheerlijken en hem dienstbaar maken in Zijn koninkrijk. Nu ontmoet hij wat hij niet wilde. Evenwel, hij doet het, omdat hij geknecht is door Jezus.

Merkt gij niet, dat hier in de vollen zin des woords, en nog wel in de hoogste trap, van Jezus werk wordt gehandeld?

Hij spreekt hier van ouderlingen, laat zijn ambt als apostel buiten beschouwing en noemt zich heel gemeenzaam hun mede ouderling. Hij spreekt degenen, welke daar aangesteld zijn, aan in gemeenschap. Hij doet dat, zonder zich ergens op te laten voorstaan.

Hier kan de Paus van Rome niet terecht tot handhaving van zijn stoel.

Wat Petrus doet is zijn ouderlingschap tezamen voegen met een getuige te zijn des lijdens van Christus. Wat wil dat in deze verhouding zeggen? Wil dat zeggen, dat Petrus gewoon was te prediken over Christus lijden en sterven? Dat betekent het ook, maar nog iets anders daarbij.

Als hij zegt een getuige te zijn innerlijk, een kenner te zijn van dat lijden, drukt hij daarin de kern van zijn geloof uit. Hij wil laten uitkomen, dat de woorden door Christus gesproken: "Een ander zal u gorden en u brengen waar gij niet wilt", in hem bewaarheid waren.

Hier is een Middelaar werkzaam, die een discipel door lijden kocht, door Zijn dood verzoende om Gode dienstbaar en Christi levende te zijn. Jezus maakt hem van dat lijden een getuige, dus een mededeelhebbende in Zijn lijden.

Hij heeft door zo te spreken niet de belangen van zijn eigen ziel op het oog, maar zegt zijn verhouding tegenover anderen tot opbouw der gemeente.

Hij spreekt van zichzelf als van een getuige des lijdens van Christus. Gaf Jezus zich voor hem, hij geeft zich voor de kudde, die hem toevertrouwd is. Dat doet de liefde; de liefde Gods des Vaders in Christus, en de genade des Geestes, welke uitgaat van de Vader en de Zoon, als de adem des levendigen Gods. Die onderwijst, verlicht en maakt dienstbaar. Gewilliger dienen dan door de liefde is er niet. Maar het moet gekend worden bij God vandaan.

Ik wil een beeld nemen.

Wanneer er een paar is met natuurlijke liefde en genegenheid voor elkander, welke wegen worden dan soms niet uitgedacht om bij elkaar te zijn en voor elkaar dienstbaar te zijn. Nu is dit nog maar natuurlijke liefde. Doch hier geldt goddelijke liefde. De goddelijke en volmaakte liefde drijft alle vrees buiten. Die liefde behoort in ons te werken, zullen we voorbereid worden voor het eeuwige leven.

In deze wereld kan alles zich oplossen en kunnen de verhoudingen zich veranderen. Heden rijk, morgen arm. Vandaag gezond, morgen dood. Vandaag vriend, morgen vijand. Maar zo is het in het eeuwig gezegend rijk van God en van onze Heere Jezus Christus niet. Daar kunnen we slechts winnen, niets verliezen, want zelfs uit verlies wordt winst geboren. Daarom is steeds het psalmvers op zijn plaats:

Laat ieder 's Heeren goedheid loven;
Want goed is d' Oppermajesteit.
Zijn goedheid gaat het al te boven;
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!

Dat heeft de martelaren doordrongen, die stervende Zijn goedheid loofden.

En Petrus getuigt ook van Gods goedheid, al noemt hij zich ook een getuige des lijdens van Christus. Door Christus lijden is alles verkregen, alles verworven.

Daarom spreken ook wij met vrijmoedigheid over dit getuigenis, omdat wij niet anders hebben, niet meer bezitten, niet hoger staan, niet verder weten dan Jezus Christus in Zijn lijden en dood. Wat is voortreffelijker dan die lijdensbeker, geschonken uit het voornemen Gods en geledigd toen Jezus Zijn leven voor de schapen stelde. En daaruit moeten ook wij drinken, maar weten ons onder alle kruis, op reis naar dat koninkrijk daarboven.

Dat zegt Petrus hier ook: "Een getuige des lijdens van Christus en deelachtig der heerlijkheid die geopenbaard zal worden" .

Ik kan niet uitdrukken hoe sterk en krachtig, goddelijk en rein de verzekering en verzegeling nog op deze dag in mijn ziel werkt, al is het dan in de grootste armoe. Dat doet me nu al drinken uit de beker van de eeuwige liefde Gods. Wat is er dan zoeter dan honing, wat is er sterker dan een leeuw? Dat is Jezus, die de honing uit de rots tevoorschijn brengt. Dat dwingt ons tot aanbidding, tot bedanken, verheerlijken, roemen en prijzen Zijner genade en vriendschap.

Die amechtig is door lijden en nood, die is ook gebonden aan de genadetroon, en plukt de vruchten van de verzegelende liefde, vriendschap en gunst Gods.

Nu is het één afhankelijk van het ander. Hebben wij de mens op 't oog, Jezus vindt geen plaats bij ons. Is dat echter niet het geval, zo is Jezus ons alles.

Wat ik u bidden mag: zoekt en vereert Jezus. Een mens behoort in de aarde thuis en behoort van het aangezicht Gods te worden weggedaan. Maar vereert de Zone Gods, en laat dat in uw ziel wortelen schieten. Maakt ware ernst daarmee en zegt bij uzelf: "Doet Gij onder ons en in ons zulke wonderen, dan wordt het tijd voor mij, al was het vlees er af en het bloed er uit, om het boven alles te zoeken". Dan geldt: "Niet ons, O Heere, niet ons, maar Uwen naam geef eer, om Uwer goedertierenheid, om Uwer waarheid wil":

Waartoe en waaruit die liefde van Christus? Wat bedoelt Jezus en waarom handelt Hij dus? Waarom knecht Hij die man en legt hem op getuige des lijdens te zijn, en verzekert hem van de heerlijkheid? Dat alles is vloeiende uit de ambtelijke dienst van Christus. Petrus is daaruit gezalfd met Zijn geest en genade in zulk een hartelijke liefde, dat de tweede wetstafel ook op zijn plaats komt. Daarom spreekt Jakobus van de koninklijke wet volbrengen: "Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelfen". En verder: "Toon mij uw geloof uit uw werken, en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen". Waartoe is dat nu?

Dat alles dient tot opscherping van elke oprechte heilzoekende, die onder zijn zonden zucht, bij zichzelf geen uitkomst ziet en alles mist, die ook geen beterschap kan beloven.

Om u aan te zetten en aan te drijven, om olie op 't vuur bij u te gieten, houd ik u dat voor.

"Weid de kudde Gods die onder u is", luidt de tekst verder.

Wie betreft nu al dat grote? Rampzalige, ongelukkige en ellendige zondaren. Want wie maken de kudde Gods uit? Zij, die bij God aangetekend zijn.

Wie bij God niet aangetekend staan, geven zich daar wel voor uit en houden er zich wel voor, maar zijn het niet. Er is een eeuwig onderscheid bij God. "Want eer de kinderen nog geboren waren, noch goed noch kwaad gedaan hadden, werd tot haar gezegd: De meerdere zal de mindere dienen". "Werp de dienstmaagd uit en haren zoon, want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met de zoon der vrije".

Tot die kudde behoren niet: alle afgodendienaars, echtbrekers, geldgierigen en dergelijke. Alle degenen namelijk, welke de Heere in scheppingsrechten niet erkennen, noch Christus in Zijn dienst. Die blijven allen buiten.

Maar wat zouden ook de zodanigen met de genade doen, wat er aan hebben? In hun hart zijn ze brassers, aardsgezind, gierig, met deze wereld afhoererende, en de Heere in Zijn zuivere bediening kennen zij ten enenmale niet.

"Daarom zullen buiten zijn", zegt de Schrift, "de honden en de tovenaars, en de hoereerders, en de doodslagers, en de afgodendienaars, en een iegelijk die de leugen liefheeft en doet". Hun deel zal zijn in die poel, die brandt van vuur en sulfer.

Maar nu vergadert de Zone Gods, uit alle natiën, tongen, volkeren en geslachten van de beginne der wereld tot aan het einde, zich een gemeente, waarvoor Hij Zijn bloedig lijden in het voornemen opnam en in de volheid volbracht, en welke in het welbehagen Gods des Vaders nu getrokken wordt.

Daarom lezen we van Paulus: "Zo hebt dan acht op uzelfen en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed".

Als er geen betaling geschied was, zou Hij niet beginnen te overreden. Maar nu nadert die eeuwige Geest in naam van God en gaat overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Niet om hoogmoedige wetsdienaars te maken, die zichzelf wassen voor de mensen, maar om mensen Gods te maken, die met eigen schuld en schande voor de dag komen en gewassen worden door het bloed van Christus Jezus. Daartoe brengt het wezen en het welwezen des geloofs.

Veertien dagen geleden kwam een nog jeugdige: "Bogaard, ik ben niet meer bevreesd voor de dood, Christus is de opstanding en het leven, en die in Hem gelooft - en van mijn hoofd tot mijn

voeten is dat in mij - zal leven, al ware hij ook gestorven". Ik zeg: "Wat jij nu belijdt is mijn geloof ook, daar mankeert niets aan. Je hebt niet kunnen eten of slapen, omdat gold: mijn zonden, mijn zonden. Ik ben er blij mee dat je zo bent. Maar ik wou je vragen: heeft het bloed en de gerechtigheid van Christus nu ook je ziel gereinigd van al je zonden?" "Nee Bogaard, daar weet ik niet van".

Dus nu werkt de genade en de Geest Gods het wezen des geloofs en ook het welwezen des geloofs, de bewustheid waartoe de zondaar komt in zijn nood, armoe en gebrek. Hij moet gaan zuchten, om nu niet maar een prater en hoorder te zijn, die wat weet, maar een dadelijk gelovige die voor God gerechtvaardigd wordt.

In de Schrift vinden wij, dat die allen Christus zeer na aan het hart zijn. Paulus noemt hen: "Die Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed". Wat brengt dat mee? Dat er liefde gewerkt wordt in het hart tot elk gelovige. Daardoor zijn zij te onderscheiden van de wereld.

Van de week kwam een vrouw afscheid nemen. Ze zei: "Zondag heb ik amen gezegd op wat u besprak, namelijk, als God de schuld die nog bij Hem open staat uit de hemel eens over wou brengen op ons, dan schoot er over, een heilig en rein Wezen en een zondaar die wat te doen had. Toen heb ik uit de bodem van mijn ziel amen gezegd". Ik zeg: "Dan zal ik dat ene woordje "amen" onthouden, want het betekent: het zal waar en zeker zijn".

Dus dezulken bekennen dan uit zichzelf, dat de wortel der zaak in hen is. Dat zijn geen pratens, maar zuchters: Mijn zonden, mijn staat, hoe kom ik nog tot God, want zonder u zal het niet gaan. Hier wordt dus niet alleen gesproken van mensen, die het welwezen des geloofs hebben, maar van de kudde, waarvan Jezus zegt: "Maar zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen en dat hij verzonken ware in de diepte der zee". Hij spreekt daarover: " Wee der wereld van de ergernissen". Dat gaat over Zijn kudde.

Er zijn nog veel andere waarheden, welke de nauwe verwantschap, liefde en zorg te kennen geven voor een mens. Gelijk ook elke heilzoekende en zuchtende ervaart, en waaronder zij getrokken worden als met koorden der liefde. Jezus laat weten, dat Hij een wakend oog op hen heeft en hen gedenkt uit Zion. Liefelijk nodigt Hij: "Wendt u naar Mij toe en wordt behouden, alle gij einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer". Waaronder Hij hen als dwingt zich te vernederen onder Zijn krachtige hand, om het Hem gewonnen te geven. Opdat Hij tot hen kome en avondmaal met hen houden kan en zij met Hem.

Die kudde dagtekent uit de eeuwigheid, uit de verkiezing.

Of men die wil erkennen of niet, dat doet er niets af of toe. Een open deur bij Christus daar is het in gelegen. Dan zingen zij: "Zijn naam moet eeuwig eer ontvangen".

Het zijn dus uitverkorenen van voor de grondlegging der wereld, welke hier getrokken worden onder hun zonden en tot vernedering gedrongen worden, opdat zij Hem te voet zouden vallen, Christus verheffen tot het hoogste hunner blijdschap, en Zijn vermaning ter harte nemen: "Laat los en gij zult losgelaten worden". En God zegt: "Een overlopende maat zal Ik in uwen schoot geven". Daaruit blijkt dus welk een hoogachting en toegenegenheid Christus als Hoofd van Zijn erfdeel toekomt.

"Weidt de kudde Gods".

De wereld is werelds, duiveldienaars en dode hypocrieten Zijn daar niet onder begrepen. Neen, de kudde Gods, die in Zijn bijzondere zorg deelt, wordt hier alleen bedoeld. Soms wordt zij versmaad, veracht, belogen. Dikwijls is zij allerlei lastering onderworpen, wordt zij onder allerlei strijd en lijden gebracht, vaak tot nabij de dood, als was ze de hel ten prooi. Toch is en blijft zij de kudde Gods, welke in zo'n aanzien bij God staat, dat Hij Zijn hoogste gave voor haar gaf, zo geliefd van Christus, dat Hij voor haar het leven gaf, zo begenadigd door de Geest, dat Hij ze overschaduwte en alles doet medewerken ten goede. Want degenen die God liefhebben moeten

alle dingen medewerken ten goede. Welke Hij geroepen heeft naar Zijn eeuwig voornemen. Geroepen opdat zij gemeenschap zouden hebben aan Jezus Christus en Die gekruisigd.

Hier staat: "Weidt de kudde Gods die onder u is". Wil dat zeggen, dat de één hoger staat dan de ander? Neen, dat is in deze wereld wel zo, en een werelds mens oordeelt zo, maar Jezus heeft het ons zo niet geleerd, want die zegt: "Zo wie onder u zal willen groot worden, die zij uw dienaar; en zo wie onder u zal willen de eerste zijn, die zij uw dienstknecht". En Paulus, als dienstknecht, vermaant ons: "Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was; die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn, maar heeft zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden".

Niemand werd zo arm als Hij, zo laag vernederd. Hij staat als op de bodem der hel voor elke zondaar, haalt ze uit hun zonde-vuil en wordt de grond, waarop zij staan.

"Gij heet Mij", zegt Hij, "Meester en Heere, en gij zegt wel, want Ik ben het, maar Ik ben in het midden van u als één die dient. Ik ben gekomen om te dienen, en niet om gediend te worden".

Een aards hart moet gediend worden en geëerd, maar zo is Jezus niet, en Zijn dienaren die met Hem delen zijn zo ook niet. De genade, die Christus door Zijn Geest in hen werkt, leert hun zichzelf te vergeten, zichzelf te offeren. Dat werkt de liefde uit.

Dan wordt ook vervuld de opdracht: "Weidt de kudde Gods die onder u is". Is het dan, dat zij hoger zijn, zij zijn het niet in achtiging bij zichzelf, want naar mate er genade is, is de zondaar ook ootmoediger, en in een nederiger gestalte.

Nu de praktijk.

Gij zijt moeder of vader, gij hebt uw man, uw vrouw, uw kinderen. Vreest gij de Heere, dan moet gij niet staan boven uw gezin, maar dienende zijn in uw gezin. Zo wil het Christus van ons, anders hebt gij Zijn vriendschap en gemeenschap niet.

Zo woont dat ook in mijn hart tegenover u. Ik acht dat een genadegeschenk en ben verblijd daarover, al moet ik ook in mezelf mijn dood aannemen en omhelzen. Nu zoek ik niet gediend te worden, maar wordt toch allerwege gediend. Juist erbaar ik het tegenovergestelde van wat iemand, die gediend wil zijn, ondervindt. Zo iemand heeft weinig vrienden. Over vriendschap heb ik niets te klagen. Dat er zijn die mij niet kunnen verdragen, kan ik best begrijpen, want ik voel me verknocht aan God en Zijn gemeenschap. Niet aan een vreemde, maar aan Hem, die Zijn kudde vergadert uit zondaren en ellendigen, welke nodig hebben in Christus overgebracht en geheiligd te worden. Nu is het enkel en alleen de liefde, welke meebrengt, genade, ootmoed en vernedering.

Men stelt zichzelf terzijde als van geen betekenis, opdat de genade en de geest van Christus roem hebbe uit ons, zondaren. Als dat zo niet is, is het weiden niet naar het woord Gods. Dan kan men een goede les geven, om de oren slaan, een flink pak slaag toedienen, heersen. Maar de liefde heerst niet. Zij is wel een heerseres, want zij vermag, wat slagen en harde woorden niet vermogen. Zij zinkt tot in het diepst van de ziel, tot in merg en beente, verovert zondaars en vertroost hen.

"Weidt de kudde Gods", dat is: leert en vermaant. De wortel is de dienende liefde, welke veroorzaakt, dat men zichzelf niet hoger acht, maar dat men zich beneden anderen stelt. Doet men dat, dan vervult men de wet van Christus. Dan kan zich ook een blijdschap van ons meester maken, een hemelse blijdschap, want daar is geen plaats voor de wereld en het "ik" van de mens. Liefde beantwoordt de liefde. "Ik zeide: Ik zal op de palmboom klimmen, ik zal zijne takken grijpen". Daar wordt Christus omhelsd, gekust, geprezen, bedankt, want Hij is het leven.

Weiden, leren en vermanen, dat is in de grondstukken van de eeuwige genade Gods inleiden, zodat zondaren behouden en gezaligd worden. Christus waakt over allen en alles ten hunnen beste.

Vermanen, niet in de zin van: gij moet en gij zult, dat is uit de wet, maar om zo'n liefde ganselijk te accepteren en te eerbiedigen, zo als er van in 't Hooglied staat: "Ik bezweer u, gij dochteren van Jeruzalem, die bij de reeën of bij de hinden des velds zijt, dat gij die liefde niet opwekt, noch wakker maakt, totdat het dezelve luste". Dat wil zeggen, u niet slordig en aardsgezind gedraagt, spreekt en handelt.

Dus is de vermaning, om met een voornemen des harten, bij de Heere te blijven, Hem aan te hangen met een volständig gemoed en oprecht geloof, die niet zal toelaten dat de rechtvaardige wankele in eeuwigheid.

Voorts wordt hier nog gesproken van de wijze, waarop dat moet geschieden. "Niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed".

Hier fnuikt Petrus alle hoogmoed. Hij gebruikt het zwaard des Geestes en slaat alle grootspraak van beter-weters neer, snoert hun de mond en staat op de bres voor het minste wat in oprechtheid zucht en zoekt. Opdat de arme zondaar verkwikt wordt, opstaat uit zijn ongeloof en moedeloosheid, en gesterkt wordt uit de genade Gods welke in Christus is.

En ten laatste vinden we: "Noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren, maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde".

Heerschappij voeren moet dus uitgesloten zijn. Voorbeelden der kudde zijn, vereist een diepere kennis aan Christus, een nader inleven in Zijn gemeenschap.

Iemand kan wel denken, dat hij, als hij uiterlijk zedig en braaf door het leven gaat, al een heel pronkstuk is, maar het zijn vaak dode-vormen-dienaars. En druk je hun werken kapot, dan komt een adder voor de dag. Zij willen geaccepteerd worden als schapen, maar het zijn bokken. De Heilige Geest weidt ze niet en wil niet eens het ambt aan hen besteden; er is ook geen plaats voor.

Onder de kudde bestaat geen heerschappij dan die van Christus. Daarom geldt voor elk, dat hij het koninklijk ambt van Christus eert en hoog houdt tegenover alles. Liever met Christus vallen in oneer en in schande, dan buit delen met degenen, die de Heere tegen zijn en Zijn koninklijk gezag miskennen door eigen eer of wettische bedilzucht.

Dat er leiding gegeven wordt is goed, maar dan een voorbeeldige, niet als heerschappij voerende. Dus zulk een leiding, waaruit ieder kan merken, daar spreekt iemand, die te doen heeft met onze arme ziel en met ons handelt uit de genade en daaruit dient. Dat is het voorbeeld, waaruit Christus openbaar wordt, die zichzelf niet behaagd heeft, maar Zijns Vaders eer liefhad en dat met Zijn dood bezegelde en bekrachtigde. Waar wij, zo grote genade en vriendelijkheid van God en Christus ondervinden, hebben wij de vriendschap der wereld niet nodig.

Het behoeft ons niet te bevreemden, dat de hel alles verzint om ons van Christus verre te houden. De werken dezer wereld zijn vijandschap tegen God, en satan heeft niet anders.

Maar nu staat daartegenover: "De liefde is sterk als de dood, de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des Heeren. Al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten". Dat is de les, de leer van het woord Gods.

Behoorden wij niet verbaasd te zijn over de eeuwige onwankelbare liefde Gods?

Doet er uw voordeel mee, merkt het aan en zoekt in die liefde geworteld en gegrond te worden. Dat wij dan één leven leven, en éne genade deelachtig worden, om God te bedanken voor Zijn uitnemende liefde in Christus Jezus.

Dat wij bewaard mogen worden in de vreze Zijns naams tot de dag van Zijn koninkrijk.

Hem komt toe de eer, lof en dankzegging van nu aan tot in alle eeuwigheid.

Amen.

Slotzang: Ps 133 : 3